Gambitul lui Carly
miercuri, 31.05.2006, 03:37pm (GMT)

Academia? Nici măcar noi nu ştim cu exactitate toate funcţiile pe care le îndeplineşte în societatea noastră. Teoretic, oferim formarea mentală intensivă a clonelor maturate prin procese explozive, care le permit să-şi atingă identitatea în doar trei ani de la naştere. Studenţii noştri intră copii în Academie şi, peste cîteva luni, ne părăsesc bătrîni şi înţelepţi. Dacă e să privim unilateral, ăsta e rolul nostru... Dar faptul că sîntem atît de buni în a transforma un copil de trei ani într-un bătrîn şef de stat de şaptezeci, mă face să mă întreb dacă nu cumva destinul nostru e unul mistic. Aş putea să nu mă gîndesc la asemenea lucruri. Dar oare păcatul ignorării nu este mai cumplit decît preţul pe care îl vom plăti dacă ne vom asuma acest destin? Eu sînt convins că la această întrebare, răspunsul nu poate fi decît unul afirmativ şi foarte hotărît.

Nessar Akroym, decan al Academiei de Personalitate,
file de jurnal

• • •

Carly ştia exact cine este şi ce are de făcut şi asta îl neliniştea profund. În misiune, conştiinţele profesorilor de caractere erau suspendate într-o stare esenţială, care le accentua calitatea pe care o aveau de exemplificat. Ca această nouă conştiinţă să nu intre în conflict cu cea obişnuită, Academia optase ca profesorii să nu-şi amintească niciodată nimic din misiuni. Cel puţin asta era versiunea oficială, deşi printre profesori circula zvonul că simbionţii de ultimă generaţie ai Academiei preluau total controlul gazdelor lor şi tocmai acest contact mental nemijlocit cu o conştiinţă eminamente străină trebuia evitat cu orice preţ. Carly nu credea însă aşa ceva, fiindcă el chiar se simţea capabil să fie un exemplu de cavalerism şi eroism, exact cele două virtuţi pe care trebuia să le demonstraze clonelor.

Se pregătise mulţi ani pentru o asemenea situaţie de conştienţă în misiune şi totuşi se simţea nesigur. Cu un gest reflex îşi pipăi simbiontul din ceafă. Nu-l vedea, dar ştia cum arată: o masă inertă de ţesut nervos învelită într-o membrană translucidă. Scîrbos! Simbiontul era acum singurul său aliat în ambientul didactic şi trebuia să-i amplifice atît puterea musculară cît şi viteza de reacţie pînă la niveluri la care Carly să nu aibă probleme de supravieţuire. De probă, smulse pe rînd picioarele unei muşte care trecuse în zbor pe lîngă el. Insecta se prăbuşi înainte să-şi dea seama ce i se întîmplase. Mulţumit de viteza sa de reacţie, Carly se ridică în picioare.

În depărtare se vedea castelul din care ştia că trebuie să o salveze pe prinţesă. Deşi îl despărţeau cîteva mile bune de construcţia greoaie şi mohorîtă, Carly vedea clar locurile în care cărămizile fuseseră îmbinate pentru ridicarea zidului împrejmuitor.

– Se pare că, măcar în parte, trăieşti, băiete, îşi mîngîie Carly simbiontul.

Prefera să-şi închipuie că vietatea, care aducea acum doar vag cu strămoşii săi din Eridani, era de sex masculin, deşi ştia că ghemul acela de nervi era mai degrabă asexuat. Simţi o furnicătură uşoară în ceafă, ca o mulţumire. De fapt numai puţini oameni ştiau cum se înmulţesc şi mai ales cum se programează simbionţii pentru lucrul cu clonele. Era un secret bine păzit, deşi în mahalalele de pe orbita Terrei puteai întîlni negustori care vindeau asemenea simbionţi, furaţi sau traficaţi din şcolile de caractere. Fiind însă crescuţi în imponderabilitate, simbionţii lor nu puteau fi folosiţi decît pentru stupidele jocuri de societate în care îţi schimbai identitatea pentru o zi, nu amplificau nicicum puterile creierului uman şi nici nu erau capabili de telepatie.

Carly făcu cîţiva paşi pînă la malul unei bălţi. Îşi recunoscu chipul. De pe umerii săi largi, umbriţi de plete negre, se înălţa, la capătul unui gît lung dar viguros, o figură dură, scrijelită parcă în lut cu un cuţit. Numai de mustaţă nu era sigur că era a lui.

"Oare ce se întîmplă?"

Era desigur fericit că va şti în sfîrşit cum se desfăşoară o misiune, că va putea să utilizeze în mod conştient simbiontul şi să se simtă cu adevărat puternic. În acelaşi timp însă, îi era şi frică.

Ştia că simbionţii profesorilor de caractere erau extrem de scumpi. La costul simulării didactice a unui ambient de secol XVI nici măcar nu încerca să se gîndească. Recapitulă în minte scenariul şi numără cel puţin 22 de clone care nu aveau cum să scape cu viaţă din confruntarea cu el. Fiorul pe care îl simţi era o reacţie normală. Un asemenea efort din partea Academiei de Personalitate nu putea fi nicicum făcut inutil de o neatenţie a sa. Indiferent de circumstanţe, treaba sa era să acţioneze conform scenariului şi să-şi lase mintea cît mai liberă pentru ca simbiontul să intre în contact telepatic cu clonele-elev.

Carly îşi permise luxul de a mai lenevi cîteva secunde şi se întoarse cu faţa la cer pentru a savura situaţia nouă în care se afla. Ca mai totdeauna cînd era mulţumit, se gîndi că poate va deveni un profesor de caractere atît de apreciat, încît îl vor clona şi pe el şi îl vor prinde în schema definitivă a Academiei. Dar cine ar putea să o înveţe pe clona Carly cum să fie Carly? Evident că nimeni... De altfel, întreg procesul de formare a clonelor era probabil o mare înşelătorie care pornea încă de la inscripţia stupidă de la intrarea în Academie: "Oamenii sînt doar aripile, sufletul e zborul". Pe dracu!

Ştia desigur dogmele oficiale ale formării personalităţii fiindcă, după primii doi ani de teren, fusese brusc retrogradat ca ghid turistic în Academie. Nu-şi amintea desigur ce făcuse în misiunea aceea, dar, la întoarcere, Decanul era atît de supărat încît îl scuipase. Aşa că plimbase turişti vreme de mai multe luni, întrebîndu-se cu ce a greşit şi participînd la stranii şedinţe de terapie. În perioada aceea învăţase pe de rost pliantele...

Academia luase fiinţă ca urmare a necesităţii maturării mentale rapide a clonelor şi succesul ei fusese facilitat de descoperirea simbionţilor din Eridani. Era simplu să prelevezi ADN de la o personalitate şi apoi, în numai trei ani, să obţii prin clonare un organism adult, perfect identic. Era foarte simplu de asemenea să introduci în creierul clonei toate informaţiile pe care le poseda originalul. Dar cum puteai să modelezi şi caracterul ei aşa încît să o poţi substitui oricînd personalităţii reale? Cum să dai clonei unui şef de stat temperamentul originalului, aşa încît nimeni să nu simtă substituţia în cazul unui deces nedorit? Teza fundamentală a Academiei era că personalitatea e o sumă de experienţe esenţiale: bine, iubire, ură, noroc, moarte... Toate acestea erau amalgamate după reţete ştiute doar de decani şi, de cele mai multe ori, dintr-un lot de zece clone se reuşea formarea uneia identice din punct de vedere afectiv şi cognitiv cu originalul. Restul erau folosite ca butaforie în ambientele didactice.

Rolul lui Carly era să ofere clonelor experienţe fundamentale pe care ele să le absoarbă prin contact telepatic cu simbiontul. Eroismul unui soldat, dragostea curată, sacrificiul unui tată, toate aceste sentimente erau declanşate în mintea lui în timpul misiunilor aşa încît clonele să înţeleagă trăirile afective şi dincolo de cuvintele care le denumeau. Tot în timpul unor asemenea trăiri mediate de simbionţi, clonele intrau în contact cu multe şi intense experienţe de viaţă: trădare, moarte, dragostea, gelozia.

Pe uşa lui din pavilionul profesorilor scria simplu: **Carly – profesor de eroism**.

Carly era însă sceptic şi credea că profesorilor nu li se spune nici pe departe totul. Cum putea să-l cloneze cineva pe el de pildă? Ce clonă ar fi putut deveni cu adevărat Carly dacă nu ar fi ştiut de Dorothy Dickson şi de Aurillac. Iar despre ei Carly nu spusese la nimeni. Slujba era însă slujbă şi trebuia urmată.

Porni cu paşi măsuraţi dar hotărîţi spre castel, stîrnind nori mici de praf care îi mureau pe cizmele înalte. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai potrivit să-şi facă apariţia călare, dar tocmai cînd îşi spunea că probabil nici măcar această misiune nu merita cheltuiala clonării unui cal, începu sa-şi amintească discuţia cu Decanul. Amănuntele erau atît de clare şi de multe, cinematografice aproape, încît pentru Carly deveni evident că simbiontul fusese condiţionat să îi rememoreze discuţia la o anumită distanţă faţă de castel.

• • •

– Este hmmm... un experiment, Carly, rostise Decanul sorbind lung din cafeaua terană căruia numai el îi preţuia gustul. O să fii conştient.

–...?

– Ştiu că nu eşti pregătit şi nici nu poţi fi condiţionat pentru asemenea misiuni, dar Academia este într-o situaţie mai mult decît hmmm... delicată. Trebuia să fi predat încă de anul trecut clona lui Dorothy Dickson. Dar cine să ştie că suferă de sindromul Leyden? Ne-au murit toate clonele înainte de a începe procesul de instruire! Abia am reuşit să salvăm una singură. Una avem, Carly! Atît! Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Carly clătină uşor din cap:

– Că nu putem da greş?

– Nu, Carly! Asta înseamnă că nu putem lăsa nimic la voia întîmplării şi trebuie să facem ceea ce eu am denumit acum cîteva decenii îndoctrinare directă.

Carly privise uimit spre faţa buhăită de alcool a Decanului, încercînd să nu se gîndească la ce s-ar fi putut ascunde în dosul cuvintelor acelea.

– Îndoctrinarea directă implică, dragul meu, nu numai contactul nemijlocit al clonei cu profesorul ci şi introducerea ei în teren, în ambientul didactic.

Carly înghiţi în sec de cîteva ori, încercînd să protesteze. Furia cu care Decanul izbi tăblia biroului său de plastoţel negru nu făcu decît să amplifice gîlgîielile stranii care ieşeau din gîtul profesorului de caractere.

– Sî-Sî-Sînteţi convins desigur că pericolele implicate... eu nu am mai... multe mor... Nu pot! izbucni Carly care ştia că încă un eşec în Academie ar fi însemnat trimiterea sa pe un post anonim de pe orbita Terrei.

Zîmbetul gros al Decanului îl băgă în sperieţi:

– Ba ai să poţi, Carly! Şi încă cum ai să poţi! Ai să ne rezolvi problema cu aceeaşi dezinvoltură cu care ne-ai înşelat în toţi anii ăştia!

Carly încercă să protesteze dar vorbele îi fură retezate de gestul scurt al Decanului, care aruncă pe masă un dosar. Întinse o mînă tremurîndă şi constată că era fişa lui de personal.

– Ne-ai declarat la angajare că nu eşti dependent de nici un model cultural.

Carly dădu din cap aprobator.

– Şi atunci ce dracu e asta?

Pe un perete începu să se desfăşoare o scenă de luptă. Un bărbat înfăşurat într-o pelerină amplă se lupta pe zidul unei cetăţi medievale şi, din cînd în cînd, repeta "Merdre!". Era evident Aurillac şi secvenţa provenea probabil din unul din visele sale.

– Monitorizarea onirică este strict interzisă!

– Asta poate la mă-ta acasă! urlă Decanul. În Academie eu fac legile. Şi, in plus, nici nu ne-am fi aplecat spre visele tale dacă intensitatea lor n-ar fi bruiat procesul telepatic al clonelor care studiau tocmai în cealaltă aripă a Academiei. Pentru tine, ăsta nu e un model cultural, e o obsesie! Dar lasă, tot răul e spre bine, se linişti brusc Decanul. Dacă tot eşti un asemenea fan al lui Dorothy Dickson o să ai ocazia să participi la formarea clonei ei. Nu-ţi ascund că va fi periculos. La fel ca un duel cu sabia pe zidul înalt al unei cetăţi.

Cu un curaj care îl luă prin surprindere pînă şi pe el însuşi, Carly se ridică din fotoliul larg şi rosti aspru, printre dinţi:

– Îmi doresc atît de mult să fiu Aurillac şi să o întîlnesc pe cea mai mare scriitoare a tuturor timpurilor încît bolboroselile unui spion împuţit nu au cum să mă sperie. O să-ţi fac clona şi apoi, cine ştie, poate că voi rămîne Aurillac şi mă voi răfui cu tine.

Rînjetul cu care primi Decanul această declaraţie îi lăsă însă lui Carly senzaţia că, de fapt, o asemenea determinare era aşteptată de la el. Dar nu era prea supărat. La urma-urmei, Decanul era cel mai mare psiholog al vremurilor sale.

• • •

Dincolo de porţile înalte, turnul din care Carly ştia că trebuie să o salveze pe Dorothy Dickson, părea că nu se mai termină. Asta era o greutate inutilă în calea misiunii lui, probabil o greşeală a celui care proiectase întregul ambient didactic. Dar ce importanţă avea? În «Mîndria Trandafirului», Aurillac escaladase un întreg versant muntos pentru a-şi salva iubita din mîinile bandiţilor care o răpiseră. Iar în acel moment, Carly se simţea cel puţin egalul mentorului său.

Cu gesturi hotărîte bătu în poarta castelului. Încă o dată. Abia la a patra încercare se deschise un vizor strîmt:

– Cine eşti şi ce vrei? se auzi o voce dogită de băutură.

În acel moment, în capul lui Carly se făcu noapte. Indusă de simbiont, o trăire de beatitudine şi nepăsare era amalgamată cu o dorinţă nestăpînită de a fi Aurillac. Răspunse nu tocmai inspirat:

– Sînt cavalerul Aurillac şi am venit să o eliberez pe Dorothy Dickson. Teme-te jigodie!

"Ce naiba tot spun?" se întrebă Carly începînd să se simtă stînjenit de autoritatea pe care o exercita simbiontul asupra lui.

Ca şi cum ocupanţii castelului l-ar fi aşteptat, porţile grele se dădură la o parte, invitîndu-l parcă înăuntru. Carly păşi hotărît şi duse mîna la mînerul spadei. În faţa lui se postară trei soldaţi imenşi, înarmaţi cu halebarde. Între ei şi poarta turnului stătea un cavaler înfăşurat într-o mantie neagră, cu faţa acoperită de un obrăzar de zale. Mascatul vorbi cu glas tunător:

– Iar eu sînt contele de Creuilly şi stăpînesc acest castel! Ce vrei de la noi, Aurillac? Doamna e... oaspetele meu şi te asigur că nu doreşte să plece nicăieri. Ţi-o spune un Beauville!

– Aş prefera să o întreb chiar eu...

– Punîndu-mi cuvîntul la îndoială încalci...

– Pe mă-ta. Uite ce e, malacule, Mi-am adus aminte că scrie clar în scenariu că acum trebuie să ne batem, întîi cu ăştia trei şi apoi cu tine. Fătuca aia de o ţii sus în turn nu ne poate auzi ci ne priveşte îngrozită. Serios! Aşa scrie în scenariu: Dorothy priveşte îngrozită de la fereastra temniţei din turn. Hai, lasă vorba şi asmuteţi căţelandrii!

– Cum vrei, Aurillac, rosti simplu cavalerul făcînd un semn oamenilor săi.

Înainte ca uriaşii să facă primul pas, simbiontul intră automat într-unul din programele sale de luptă. Carly simţi timpul dilatîndu-se şi văzu cum mişcările soldaţilor încetineau pînă la ridicol. Îşi scoase tacticos sabia din teacă, se strecură pe sub halebarda ridicată a celui din mijloc şi se opri în spatele soldatului, într-o poziţie uşor laterală. Carly îşi lăsă sabia să-l urmeze, deschizînd larg sternul soldatului, care începu să se prăbuşească înainte să-şi dea seama ce se întîmplă cu el. Profitînd că se apropiase de cavaler îşi aruncă fulgerător stiletul înspre Creuilly. Arma se rostogoli în aer, dar îşi ratã ţinta în mod cu totul inexplicabil.

"Dumnezeule, nu poate avea atît noroc! Ce dracu se întîmplă aici?" se întrebă Carly, care se repezi cu furie împotriva primilor atacatori. Seceră fulgerător picioarele soldatului din stînga şi îl lăsă să cadă în tăişul propriei sale lame. Se rostogoli apoi pînă în spatele ultimului şi avu destul timp să-l întoarcă pe bietul soldat spre unul din meterezele castelului. Săgeata arcaşului de acolo, care trăsese la întîmplare, în direcţia lui Carly şi nicidecum ţintindu-l, se înfipse cîntînd la încheietura armurii soldatului, pătrunzînd adînc pînă în bulb şi luîndu-i viaţa. Ţinînd încă leşul în mîna stîngă, Carly îşi aruncă al doilea stilet spre arcaş. În timp ce arma se rostogolea încet prin aer, Carly avu timp să se gîndească la cît de paradoxală era situaţia în care se pomenise. Era şi nu era Aurillac.

Personajul său favorit, mentorul său, nu ar fi folosit niciodată puterile sporite pe care i le conferea simbiontul ci şi-ar fi înfrînt duşmanii prin luptă dreaptă. E adevărat că nu era sigur că simbiontul nu inducea modurile de luptă dintr-un instinct de autoapărare. Cu toate astea, cît avea simbiontul în ceafă, Carly nu avea cum să fie Aurillac.

• • •

– Şi, pînă la urmă, ce e atît de senzaţional la Aurillac ăsta? Eu am citit vreo două din aventurile sale şi nu mi s-a...

– Degeaba încercaţi să mă jigniţi, domnule Decan. Sînt sigur că, dacă n-ar fi fost Aurillac, n-aş fi ajuns niciodată la Academie.

Decanul îşi frecă gînditor maxilarul masiv şi aspru de ţepii unei bărbi de două zile.

– Dar ştii de ce eşti la Academie, Carly?

– Fiindcă pot fi bun, pot fi atît de prost încît să cred în cauze pentru care timpul a rămas captiv în el însuşi...

– La fel ca Aurillac, adică? întrebă Decanul cu un zîmbet subţire. În toţi anii ăştia ai crezut că Academia avea nevoie de Aurillac, personajul unei scriitoare de duzină?

Valul de furie pe care îl resimţi Carly se topi într-un gest abia schiţat al decanului.

– Te înşeli amarnic dacă îţi închipui că un personaj literar poate fi esenţial în sensul în care avem noi nevoie să fie trăirile profesorilor noştri, Carly. Eşti mult mai mult decît Aurillac, chiar dacă nu ai învăţat încă să-ţi dai seama de asta! Iar pe de altă parte, eşti mult mai puţin decît el fiindcă îi accepţi modelul. Dacă ar exista în carne şi oase, Aurillac nu ar fi niciodată atît de obsedat de un alt bărbat.

• • •

Carly ştia că nu este Aurillac. Dar dădea acestui fapt o cu totul altă interpretare decît Decanul său, dispreţuindu-se uneori pentru lipsa sa de curaj, singura calitate care făcea diferenţa între ei. Admira pînă la lacrimi puterea lui Aurillac de a se sacrifica pentru cauze nobile şi suferea alături de el cînd eroul pierdea pe cîte cineva sau era trădat, exulta cînd răul era pedepsit şi tremura de excitare în timpul luptelor. Dar nu găsea în el însuşi puterea de a se detaşa atît de mult de propria persoană pe cît o făcea Aurillac atunci cînd îşi urmărea ţelurile.

Privi în jur. Curtea castelului era înţesată de cadavre iar veşmintele sale lungi, din tafta grea, galbenă, aveau pete mari de sînge. Între el şi poarta grea a turnului stătea doar contele de Creuilly.

– Nu ştiu, zău, Aurillac, ce cucută ai zdrobit între dinţi de faci vrăjile astea. Un lucru mi-e însă limpede. Eşti un fătălău laş, un cîine nenorocit care se ascunde în spatele puterilor sale. Dacă ai fi om...

– Străin mă simt Creuilly de ticăloase vicleşuguri! Nu-i vina mea că iubirea îmi dă aripi.

În culmea uimirii, Carly încercă să revină la un mod mai puţin protocolar de adresare, dar se gîndi că furnicătura aceea discretă pe care o simţise în ceafă era semnalul că la mintea lui se cuplaseră clonele care trebuiau să vadă exact spectacolul pe care era programat simbiontul să-l ofere.

– Leapădă-te atunci de puteri şi luptă ca un bărbat! tună contele.

Ca şi cum această replică ar fi declanşat o prăbuşire interioară, Carly simţi cum simbiontul se retrage total din mintea lui. Prima senzaţie fu una de oboseală cruntă, care se topi însă repede în arşiţă cumplită. Vederea îi reveni aproape instantaneu la cote normale şi gesturile îşi recăpătară viteza omenească. Cînd îşi dădu seama ce se întîmplă, Carly fu cît pe ce să urle de groază. Ştia destul de puţine despre simbionţi, dar ar fi putut jura că al său adormise.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceea ce i se întîmpla lui Carly, Creuilly se lansă într-o şarjă disperată. Din fericire pentru profesorul de caractere, cavalerul se împiedică de o piatră şi trecu în mare viteză pe lîngă el. Calea spre turn era liberă şi Carly se grăbi să facă paşii care îl separau de ţelul misiunii sale. Apoi îşi aminti însă că dorea să fie Aurillac şi se întoarse să îşi înfrunte inamicul.

Cînd încrucişară prima dată săbiile, Carly îşi regreta deja eroismul şi încerca cu disperare să se convingă că se află în mijlocul unui scenariu şi că clona cu care se lupta nu va putea nicicum învinge. Şi atunci ce să fie totuşi cu usturimea aceea atroce pe care o simţea în coapsă, acolo unde, la capătul unei iscusite manevre de scrimă, Creuilly îi sfîrtecase pantalonul? Îşi pipăi simbiontul cu un gest reflex. Era la locul lui. Pară cu greutate o nouă şarjă a lui Creuilly şi numai cu preţul situării într-o postură total dezavantajoasă.

– Cum e să simţi mirosul morţii?

– Din ţeasta ta voi face un pocal! Dar ce spun eu? Din capu-ţi de păcate greu, hazna voi face pentru cal!

Carly ştia că simbiontul nu-i dictase aceste vorbe şi, îmbătat de contactul cu Aurillac, pe care îl simţea clocotind în fiecare fibră a corpului său, porni într-un atac disperat. Creuilly părea însă cu mare uşurinţă stîngacele sale manevre şi îl dezarmă printr-o rotire maiestuoasă a lamei.

Privită în lungul ei, dinspre vîrf, sabia lui Creuilly părea mai fioroasă decît în luptă. Carly aşteptă ca simbiontul să se trezească brusc sau ca adversarul său să cadă răpus de săgeata vreunui arcaş venit să-l ajute. Dar toate aceste lucruri întîrziau să se întîmple. Creuilly începea să-şi tragă braţul pentru a-i aplica lovitura de graţie. Cu o mişcare pe care o credea uitată, deprinsă pe vremurile cînd era contrabandist, Carly se rostogoli lateral şi ţinti pieptul contelui cu blasterul său cu neutroni, pe care îl trăsese fulgerător de la centură. În pieptul lui Creuilly se căscă o gaură imensă care fumega scîrbos.

Pradă unei furii îngrozitoare, Carly începu să strige privind cerul:

– Să mă pupaţi acolo unde am ţinut blasterul! Ce dracu faceţi? De unde să ştiu eu să mă lupt cu o clonă proiectată să fie conte de secol XVI? Crucea mă-ti de Decan, cu tot neamul tău cu tot. Şi tot acolo să mă pupe şi clona aia, de o fi vreuna, care mă urmăreşte acu'! Sper că bătaia asta te-a convins ce este viaţa!

Ca şi cum însă nimic nu s-ar fi întîmplat, simbiontul reveni la viaţă şi îi amplifică din nou percepţiile lui Carly. Cînd ajunse în faţa uşii grele a turnului, Carly se lăsase deja amăgit că, deşi trişase cu blasterul, aproape fusese Aurillac. Ştia însă că era în plină acţiune efectul clasic de calmare pe care îl exercitau simbionţii asupra oamenilor şi care îi făcea atît de folositori în localurile unde soţii infideli aveau nevoie să fie convinşi că nu fac nimic rău.

• • •

Ce altceva este un om decît suma individualizată a experienţelor sale din copilărie şi pînă la maturitate. Ce altceva sîntem cu toţii decît un perpetuu război între pofte şi virtute, între lene şi datorie, între moralitate şi indecenţă, între ceea ce ni s-a întîmplat şi ceea ce ne dorim să ne ni se fi petrecut? Nu ne imaginăm desigur că putem opera aritmetic cu asemenea chestiuni fiindcă nimeni nu-mi va putea spune mie de pildă, cît de mult a contat în ceea ce sînt astăzi faptul că, la doisprezece ani, mi-am surprins mama făcînd sex oral cu funcţionarul de la impozite. Dar ceea ce ne propunem noi nu este nicicum să obţinem o copie a originalului fiindcă, de fapt, nu ăsta e scopul Academiei.

Încercarea de a clona un individ la nesfîrşit nu trebuie înţeleasă ca un efort de a îngheţa timpul în jurul unui creier, a unei Personalităţi, ci doar ca o încercare de a-l face să treacă mai încet. În al două sutelea an de mandat, e normal ca un preşedinte să fie mai înţelept, să nu repete greşelile trecutului sau chiar să-şi schimbe fundamental părerea în privinţa drepturilor androizilor de pildă. Personalităţile noastre nu sînt monumente funerare în viaţa clienţilor noştri ci doar repere morale ce trăiesc mai încet. Sau poate mai mult...

Recunosc, domnilor şi doamnelor senatori, că încerc să vă distrag atenţia de la o mare problemă. Există un domeniu în care clonele noastre ar trebui să fie copia perfectă a originalului. Dar nu o să vă divulg acest domeniu ci o să vă las plăcerea de a-l căuta singuri. Iar de-l veţi găsi, nu vă bucuraţi! Academia are un răspuns deştept gata pregătit.

Nessar Akroym, Decan al Academiei de Personalitate
discurs în faţa comisiei senatoriale de evaluare academică

• • •

Turnul era o alcătuire ciudată de panouri care păreau prefabricate. Structura era în totală neconcordanţă cu timpul căruia ar fi trebuit să îi aparţină dar Carly nu se mira deloc. Ambienturile didactice erau construite la limita minimă a credibilităţii, cu scopul evident de a mai economisi ceva bani.

Privi cu atenţie scările. Ceva îi spunea să aibă grijă la treptele care urcau în spirală spre vîrf, acolo unde se deslușea o ușă ferecată cu lacăte mari de fier. Înainte de a păşi, sondă cu atenţie simbiontul, încercînd să vadă ce îl aşteaptă. Scenele viitoare ale misiunii i se refuzară. În locul lor, în mintea lui apăru o babă care clătina dintr-un deget noduros. Amuzat, Carly porni în goană.

Nici nu urcase zece trepte că scara se dezintegră sub el. Se aştepta însă la o asemenea surpriză din partea scenariştilor Academiei. Era cel mai previzibil truc cu putinţă. Aurillac cădea aproape de pe fiecare scară. Cum Academia nu putea însă simula lemnul putred, înlocuise două trepte cu imaginea lor holografică. Încordîndu-şi mîinile, Carly se apucă de balustradă, se roti elegant şi ateriză undeva sus. În spatele lui, treptele reveniră la normal.

– Ce dracu' se poate învăţa din chestia asta nu ştiu. E ca într-un film prost. Mă aşteptam ca scara...

Vorbele lui Carly îngheţară însă imediat. De la cîţiva metri mai sus îl privea o arătare care îl umplu de entuziasm:

– Ohohoho! Meserie! Cine te-a proiectat, urîtule? Merită toate felicitările mele. Arăţi exact ca dracu'! Aşa mi-l imaginez eu pe Belzebut! Ce coarne ai... Doamne, ce copite despicate... Şi coada, Maică Născătoate de Dumnezeu, coada asta ar face furori la balul anual, trebuie să-mi spui cine te-a creat!

În ciuda, limbuției pe care o afișa, Carly era încordat la maximum. Evită cu mare ușurință jetul de aburi cu miros de pucioasă pe care îl propulsa din gît arătarea și își canaliză spre creierul hidoșeniei un sentiment adînc de ură. Dracul dădu cîteva trepte înapoi, iar Carly se grăbi să ocupe locul cîștigat.

– Nu zău, n-ai vrea să ne întrecem în altceva? Poate în înjurături sau știu eu, mai bine la șah...

Fulgerător, Carly aruncă o lamă oțelită spre drac dar aceasta se opri în aer, în fața arătării fără să o atingă. Imediat fu rîndul lui Carly să se ferească de propriul său pumnal care, dirijat doar de voința diavolului, fu cît pe-aci să-i străpungă arcada dreaptă. Bărbatul se împiedică și cel de-al doilea pumnal, pregătit pentru aruncare, sări spre tavan. Prea ocupat cu contraatacul, dracul nu observă că ezitarea lui Carly fusese doar o suprafentă, fiindcă lama oțelită ricoșă din tavan și îi reteză coada.

Mintea lui Carly fu brusc invadată de o suferință atroce și realiză că diavolul împărțea telepatic cu el durerea. Deși avea ochii împăienjeniți, Carly găsi puterea să glumească;

– Ți-am zis că aș face moarte de om pentru coada aia... De om, de drac, îmi e totuna! Hai, nu crezi că ne-am maimuțărit destul? Cine avea să ne vadă ne-a văzut! Cum se sfîrșește chestia asta? Îți smulg capul din gît sau te sfîrtec cu sabia lui Aurillac? Oricum, episodul ăsta e de o copilărie dezarmantă!

Cu ochii roșii de furie, dracul se aruncă în atac. O gheară pătrunse pînă sub pieptarul lui Carly însă zăbovi destul de mult acolo pentru ca ultimul pumnal al bărbatului, ascuțit ca un brici, să secționeze ligamentul de la umărul arătării.

Ignorînd durerea incredibilă, Carly profită de momentul de derută al bestiei și se lăsă să cadă în spatele ei. Ambii genunchi ai diavolului fură despicați de sabia lui Carly și arătarea se rostogoli pînă la baza scărilor.

Cînd se putu concentra cît de cît din cauza durerilor pe care diavolul le proiecta în creierului său, Carly își îndreptă blasterul asupra capului bestiei. Și tocmai cînd se gîndi că nu avea cum să rateze, își aduse aminte că era Aurillac. Dintr-o săritură ajunse în fața Diavolului și îi pipăi ceafa. Așa după cum se aștepta, acolo era fixat un simbiont. Îl smulse fără prea multe menajamente și îl zdrobi sub picior. Masa de țesut nervos muri destul de repede și Carly reuși să controleze indescriptibila senzație de greață pe care i-o indusese simbiontul muribund. Dezarticulat, diavolul îl privi cu ură.

– Care e, dom'le, șpilul, că nu m-am prins. Ce ești tu de fapt în povestea asta?

Cu voce guturală, Diavolul răspunse:

– O clonă care n-a corespuns.

Carly căscă ochii mari.

– Vrei să mă prostești! Stai așa! Clonele sînt copii ale unor indivizi originali. Vrei să spui că ești un produs de inginerie genetică...

– Crezi ce vrei, articulă cu greutate diavolul. Din botul prelung începu să i se scurgă un lichid cafeniu.

– Nu știu cine și de ce m-a făcut, dar știu că cineva a avut nevoie de o copie. Sînt profesor, ca și tine. Am fost trimis conștient în misiunea asta pentru care am fost adus tocmai de pe Eridani...

– De acolo ai simbiontul?

– Da. Mi l-au fixat în copilărie... E permanent.

Zîmbind unei idei Carly întrebă:

– Poate că ești un fel special de profesor de caractere. Te-au inventat probabil pentru a personifica răul absolut. Și ești si extrem de valoros pentru ei dacă te-au clonat. Hai că-mi ești simpatic! Poate ne mai vedem în Academie.

– Poate că m-au făcut pentru a aduna toate complexele omenești într-un singur trup... Cine știe! Acum însă trebuie să mă ucizi!

– Da, desigur, și să-mi petrec restul zilelor pe Io, în minele de magneziu. Nu mersi, cît sînt conștient nu ucid decît clone chioare! Te-am scos din luptă, te-am învins, clonele au avut ocazia să vadă cum Carly sau poate Aurillac te-a...

– Ucide-mă! Altfel o să regreți! Nu-ți dai seama că tocmai prin mărinimia asta pe care o crezi măreață acționezi exact așa cum doresc ei? Crezi că nu și-au dat seama că ești Aurillac, omul paradoxal, ucigaș de soldați dar incapabil de a accepta că răul în stare pură nu poate fi corectat, adus pe calea cea bună? Asta vor de la tine!

– E și normal! Sînt profesor de caractere, specializat în eroism. Trebuie să fac exact ceea ce se așteaptă ei de la mine pentru ca misiunea asta să reușească.

– Și oare nu te-ai lămurit că scopul misiunii ăsteia este să te omoare?

Cu un gest fulgerător, Carly înfipse lama sabiei sale sub clavicula stîngă a diavolului. Vîrful ascuțit străbătu cu ușurință carnea și pătrunse în zidul turnului, țintuindu-l pe Diavol.

– Nu pot avea încredere în tine. Carly e un profesor mult prea conștiincios ca să te omoare iar Aurillac nu love**ș**te în cei care sînt deja la pămînt. Pur și simplu e prea măreț pentru asta, spuse Carly în timp ce începea să urce scările.

– Omoară-mă! Nu le da satisfacția asta! O să regreți! Citește scenariul!

– Am încercat! Nu pot! Așa că va trebui să acționez așa cum îmi dictează datoria.

– Gîndește-te! M-ai învins foarte ușor, ai fost imun la armele mele telepatice, creierul tău l-a biruit lesne pe al meu deși mie simbiontul mi-a fost implantat încă din copilărie...

– Da, și ce-i cu asta?

– Care poate fi atunci esența răului pe care-l personific? E faptul că eu știu întreg scenariu și știu cum se vor termina toate astea. Nu înțeleg de ce, dar de asta le este frică. Nu-i lăsa!

– Ba am să-i las. Sînt tare curios ce-o să se mai întîmple pînă la final. Știi, e prima misiune în care sînt conștient.

Diavolul întoarse capul într-un strigăt mut.

Ajuns sus, Carly pulverizâ cu blasterul ușa grea a camerei în care era ținută ostatică clona lui Dorothy Dickson. Cînd dădu cu ochii de ea, profesorului de caractere i se opri respirația. Era o blondă străvezie, cu cearcăne adînci și pomeți înalți. Oasele delicate ale umerilor se cuibăreau sub un păr lung și blond care agoniza pe doi sîni mici dar rotunzi și care dădeau senzația unei fermități înnebunitoare. Era îmbrăcată într-o rochie cu crinolină, cu decolteu adînc și cusută cu fir de aur.

– Dorothy, în sfîrșit ne vedem...

– Ce spui Aurillac, dragul meu Aurillac, fără sens îți este graiul. Sînt Marie, a ta mireasă...

Carly își sondă simbiontul dar nu obținu nici o indicație cu privire la scenariu. Cu simțurile exagerate însă de această introspecție, bărbatul observă un miros ciudat. Realiză imediat că venea dinafara camerei și se repezi în prag. Avu timp să vadă că trupul Diavolului devenise incandescent și se mărise pînă la diformitate. Întreaga sa ființă se transformase într-un bulgăre de pucioasă incandescentă. Ochii păreau însă să-și fi păstrat privirea acuzatoare.

– Aurillac, mila ta a fost dintotdeauna fără sens! Nu așa merge lumea! urlă diavolul, exact în momentul în care trupul său explodă. Carly privi doar o clipă șuvoiul de flăcări cum vine spre el. Apoi intră în cel mai rapid dintre programele sale de luptă și se o apucă pe Dorothy de talie. Cu o mînă ridică patul greu, din lemn de stejar și îl sprijini de perete. Apoi se porni infernul. Turnul se zgudui din temelii și panourile de prefabricate începură să cadă ca niște cărți de joc. Dorothy își înfipse dinții adînc în urechea lui.

• • •

"Ferma de simbionți a Academiei este tărîmul celor mai inovatoare tehnici de xenogenetică din universul cunoscut. Nu se știe încă exact cine anume a descoperit faptul că cristalul din spatele joncțiunii neurale nu este nicicum un transformator al energiei psi în energie cinetică ci organul în care simbionții își depozitează amintirile și trăirile. Se pare că Academia a reușit încă în urmă cu treizeci de ani standard un transplant de cristale între simbionți și a devenit capabilă să producă propriile cristale de destul de mult timp încît să manipuleze cu mult mai multă acuratețe comportarea profesorilor săi plecați în misiune. Rezultatele economice ale Academiei indică destul de clar și momentul în care a apărut această ameliorare a conduitei profesorilor. Acum cincisprezece ani, Academia admitea o rată de nereușită de 54 la sută. Peste numai doi ani, registrele indică faptul că doar nouă la sută dintre clonele furnizate Academiei nu au putut fi formate. Credem că Academia este astăzi într-un proces agresiv întins pe mai multe generații, de înmulțire a unor simbionți care poartă nu numai memorii ale unor strămoși ci și amintiri simulate ale unor alți indivizi.**

Ca o curiozitate însă ținem să menționăm că în aceste condiții de eficiență maximă, încăpățînarea cu care Academia insistă ca profesorii să nu-și amintească de misiunile lor este cel puțin ciudată...

• • •

– O să murim?! întrebă Dorothy cu glas pierit.

Profesorul de caractere preferă să tacă pentru o perioadă. Turnul se dărîmase şi îi prinsese sub ruinele lui, delimitînd însă un spaţiu destul de mare, în care bărbatul aproape că putea sta în picioare. Era însă evident că totul se petrecuse controlat şi că izolarea în care ajunsese împreună cu clona era o parte a planului subtil care ar fi trebuit să facă din copila firavă care se ghemuise într-un colţ o romancieră plină de succes, care să-l trimită pe Aurillac, idolul lui, spre nenumărate alte aventuri.

Ca şi cum ar fi sperat că poate ieşi, Carly se prefăcu o clipă că împinge o grindă şi sondă cu sabia o crăpătură din perete. Degeaba.

– Cred că sîntem blocaţi aici... Cel puţin pînă o să vină cineva să ne scoată.

Dorothy îl privi deznădăjduit.

– Dar cine? Văzut-am cum i-ai omorît pe toţi. Privind la vitejia ta, simţit-am cald, că te iubesc, dar vai, înfricoşată a ta spadă, speranţă nu mă lasă să nutresc.

Ascultînd pe jumătate amuzat felul în care vorbea Dorothy, Marie sau cum o mai fi chemînd-o, simţea o neliniște ciudată. Undeva la marginea conştiinţei se zbătea un monstru roşu, încă diform şi îndepărtat, dar de care Carly ştia că trebuie să se ferească. De ce nu ştia scenariu? Dacă era acolo, în simbiont, de ce i se refuza viitorul?

Se apropie de femeie şi o privi cu atenţie. Era frumoasă în genul acela căruia te-ai fi aşteptat să-i aparţină o fată închisă într-un turn medieval. Cu pielea străvezie şi ochii ireal de mari, cu glasul subţire şi stins, Dorothy-Marie părea desprinsă dintr-una din miile de kineto-holograme ale romanelor lui Dorothy Dickson.

Carly se aşeză lîngă ea şi îi cuprinse umerii. Fără să protesteze, fata se cuibări strîngîndu-se în el destul de tare pentru ca să-i simtă tremurul. Deşi ar fi trebuit să fie optimist, Carly nu se putea gîndi în nici un chip la un sfîrşit fericit al aventurii lor. Îi ucisese într-adevăr pe toţi ocupanţii castelului şi, deşi încerca plin de disperare să sondeze conştiinţa simbiontului, nu putea obţine nici un indiciu cu privire la restul misiunii. De altfel, simbiontul începuse să se retragă în sine însuşi, de parcă nici n-ar mai fi existat. Simţea doar, din cînd în cînd, furnicătura uşoară din ceafă atunci cînd intra în legătură telepatică directă cu clonele de la cursuri, dar nici una din acţiunile sale nu părea a fi dictată de fiinţa din ceafa lui.

– Ce-ţi aminteşti din copilărie? De unde vii, tînără Marie!

– Aurillac, ce întrebare grea îmi pui! Fum deşirat mi-e viaţa cea trecută, de unde vin nu pot să-ţi spui, ce fac aici e tot aşa: nălucă.

Felul ciudat de a vorbi al fetei îi demonstra lui Carly că nu fusese nicicum înşelat de Decan. Era într-adevăr împreună cu clona lui Dorothy Dickson, poate singura de care mai dispunea Academia şi simţi cum îl copleşeşte reponsabilitatea. Atinse cu grijă simbiontul şi îl simţi cum tresare...

– Ştiu doar că-n inimă îmi cînt-o strună, şi cu ardoare muzica îi plac, suflarea mea e zbatere nebună, iubire pentru tine, Aurillac.

Incapabil să-şi alunge neliniştea, Carly se ridică de lîngă fată şi se prefăcu că încearcă să găsească o cale de scăpare:

– Spune-mi de ce vorbeşti aşa? Cine te-a învăţat să mi te adresezi în versuri?

– Aşa mi-e graiul, răsucit în cercuri...

– Poţi însă să-mi vorbeşti normal, fără să faci rime?

– Nu-ţi place vorba mea?

– Ba da, nu-i asta... Atîta doar că aş vrea să ştiu de ce vorbeşti nefiresc... Cine te-a învăţat.

Două lacrimi se adunară la colţul ochilor fetei. Ca şi cum picăturile acelea de apă ar fi trezit la viaţă simbiontul, Carly se simţi cuprins de o excitare ucigaşă. Era o senzaţie pe care nu o mai încercase niciodată. În rărunchi, presiunea era aproape incredibilă. Simţea cum penisul îi zvîcnea scurt, dureros. Se apropie încet de fată şi o mîngîie pe păr, coborînd cu mîna apoi pe umerii firavi.

"Ce fac Dumnezeule, ce fac?" îşi urlă Carly în minte, dar cuvintele se întoarseră spre el însuşi, scuipate parcă dispreţuitor de simbiont. Oriunde s-ar fi uitat în sine însuşi nu găsea decît pofta animalică de a o poseda imediat pe Dorothy-Marie. Ca şi cum ar fi înţeles ce se întîmplă, fata respira şi ea cu mare greutate şi se trase, instinctiv spre patul care revela acum raţiunea pentru care fusese cruţat de prăbuşirea turnului.

"E o clonă extrem de preţioasă şi sigur nu a mai avut asemenea experienţe. O să o stric... Fir-ar să fie! Simbiont idiot!"

Tocmai cînd încerca să se întoarcă cu faţa spre zid, Dorothy îl atinse pe ureche acolo unde îl rănise cînd se prăbuşise turnul. Şi dorinţa se înstăpîni ca o ceaţă roşie.

• • •

"Multă lume crede că ştie ce e un simbiont. Tuturor acestora le dau un singur exemplu: îmbracă un ţărănoi în frac! Nu va prosti decît pe-ai lui în timp ce oamenii de lume vor simţi făcătura. Aţi imagina că un simbiont nu e altceva decît o extensie perfect docilă a corpului, care îţi conferă puteri supraomeneşti fără a-ţi cere nimic în schimb, e chiar mai penibil decît a crede că un ţărănoi în frac poate trece drept invitat la petrecerea de Crăciun a Senatului Galactic."

Nessar Akroym, Decan al Academiei de Personalitate
discurs în faţa comisiei senatoriale de evaluare academică

• • •

– Ce mîndră sînt, iubite, că-n carnea mea...

Lui Carly îi era rău şi de aceea nu putea asculta versurile fetei. Nu simţise nicidecum plăcerea pe care o strigase aproape inuman Dorothy. Mai degrabă orgasmul fusese o descătuşare, eliberarea unei tensiuni supraomeneşti în timp ce actul în sine îl scîrbise prin murdăria lui. Fusese virgină şi cursese inexplicabil de mult sînge. Era oarecum normal să fi fost fecioară de vreme ce avea abia trei ani. Numai că profesorul de caractere nu se aşteptase defel să curgă atîta sînge. Fata se arcuise sub el, răspunzînd violenţei lui cu o turbare de neînţeles şi care contrasta puternic cu delicata ei modalitate de a se purta. E drept că în toate romanele, Aurillac făcea doamnelor o mulţime de chestii de care el nu prea se simţea în stare... Probabil că toate aceste descrieri erau mai mult decît simple exerciţii de stil pentru Dorothy. Îi era ruşine de ruşinea ei şi se gîndi pentru prima dată cît de mult trebuie să dea un autor, expunîndu-şi sufletul pe tavă acelora care îi pot descifra fanteziile, temerile sau iubirea... Să fi fost împreunarea aceea actul de naştere al unei noi Dorothy Dickson? Carly se îndoia. Fiindcă fata care se zbătuse atît de mult şi atît de nenatural la celălalt capăt al penisului său nu era nicicum o romancieră ci mai degrabă o corcitură ciudată între un personaj ficţional şi modelul real care l-a inspirat decît un plăsmuitor de lumi. Nu putea fi nicicum creatoarea universului lui Aurillac. Pentru Carly era clar că misiunea lui eşuase şi clona romancierei era cu desăvîrşire pierdută.

– Dorothy...

– Marie, dragule, mă cheamă Marie...

– Bine, Marie. Am să-ţi spun o poveste.

– Spune-mi, iubite Aurillac! Povestea vieţii tale!

Carly trase aer în piept şi începu cu glas monoton.

– Nu asta voiam să-ţi istorisesc fiindcă nu e mare lucru de spus. Cred însă că ţi-ar plăcea mai mult să ştii cine eşti şi ce căutăm amîndoi în ruinele turnului. Draga mea Marie, eu nu sînt Aurillac, deşi Dumnezeu mi-e martor că asta îmi doresc să fiu. Sînt un om oarecare, un profesor, care e acum în miezul celei mai importante misiuni pe care o va avea vreodată: să o recreeze pe aceea pe care o iubeşte mai mult decît orice, pe Dorothy Dickson, scriitoarea care i-a dat viaţă lui Aurillac. În tine trebuie să o trezesc pe Dorothy...

– Nu te-nţeleg, iubite! Vorbeşti de lucruri neştiute. Ce personaje, ce scriitori? Încurci a timpului volute! Eu sînt Marie şi viaţa mea e-n turn. N-am fost niciunde, nu voi fi! Un singur lucru pot şi ştiu să spun. Exist numai cu tine şi-n veac te voi iubi.

Carly clătină din cap mascîndu-şi nemulţumirea în vorbe blînzi.

– Trebuie să mă crezi. Eşti doar copia imatură a unei persoane importante. Afară, cînd vom ieşi din spaţiul simulării ăsteia, te aşteaptă gloria. Trei miliarde de oameni privesc cu înfrigurare, săptămînă de săptămînă, aventurile lui Aurillac.

Pe măsură ce vorbea, Carly simţi cum se acumulează în el energii neştiute.

– Eşti regina lor şi nu poţi să-i dezamăgeşti. Trebuie să devii Dorothy Dickson şi, pe legea mea, că nici eu şi nici Aurillac n-o să stăm cu mîinile în sîn. Trebuie să ieşim de aici!

Carly dădu să se ridice, dar cînd puse palma pe pat ca să se sprijine, simţi o căldură lipicioasă. Ridică mîna şi o privi uimit. Era năclăită de sîngele fetei care îl privea liniştită. "Suferă de sindromul Leyden" îşi aduse aminte Carly vorbele Decanului.

– Dumnezeule, sîngerezi de moarte! Ce-am făcut?

– Ţi-am spus, iubite, eu ţi-am spus, că-s numai clipă şi-amintire. Nu ştiu de unde m-au adus. Viitorul? E o cruntă amăgire! Nu-ţi pare rău de viaţa mea. Trăit-am într-o clipă veac. Să-ţi aminteşti de mine doar aş vrea, de soaţa ta, Aurillac!

Carly o luă în braţe şi sondă sălbatic simbiontul. Pradă imensului asalt mental, masa de ţesut cerebral tresări şi se trezi din letargie. Carly lovi scurt cu un picior locul în care păreau să se îmbine trei planuri ale ruinei. Auzi osul cum pocneşte şi se prăbuşi ţinînd-o strîns în braţe pe fată. Era uşoară ca şi cum s-ar fi topit.

Dorothy rosti cu voce moale:

– De moartea mea, iubite...

– Încetează. Vorbeşte omeneşte! Trebuie să ieşim de-aici şi să-ţi împlineşti existenţa! Pentru numele lui Dumnezeu! Eşti Dorothy Dickson şi nu o subretă care versifică!

Pradă unei furii fără margini, Carly se repezi spre zid, încercînd să-l dărîme, ajutat de puterile pe care i le conferea simbiontul. Grinda din lemn de stejar pîrîi sinistru şi se lăsă un întuneric adînc.

• • •

"Multă lume ne-a întrebat de unde ne luăm profesorii. Deşi nu ne place să recunoaştem asta, trebuie să fim cinstiţi şi să admitem că recrutarea cadrelor noastre se face oarecum aleatoriu. O inspiraţie de moment, o indicaţie genetică sau pur şi simplu o toană pot transforma un vagabond în profesor la Academia noastră. Nici măcar nu ştim ce căutăm, şi cum am putea şti de vreme ce, sub simbiont, trăirile se simplifică atît de mult şi oamenii devin scheme strălucitoare care seamănă doar vag cu spectacolul ambiguu al umanităţii. Există desigur şi cîţiva profesori care sînt şi în viaţa reală asemenea minunate caractere şi care ar putea evolua în misiuni şi fără simbionţi. Carly a fost fără îndoială un asemenea pivot..."

Nessar Akroym, Stenograma audierii la Comisia de anchetă

• • •

Cînd se trezi, Carly era întins pe pietrele din curtea castelului. Îl durea tot corpul şi nu îi era defel limpede cum reuşise să se salveze de sub dărîmături...

– Te întrebi desigur cum se face că ai scăpat cu viaţă? auzi Carly vocea Decanului.

Întoarse capul şi văzu silueta masivă a şefului său profilîndu-se neclar în umbra zidului împrejumitor al castelului.

– E minunat cum, pînă la urmă chiar şi unui profesor de eroism, îi poate veni vremea să se gîndească la propria supravieţuire, Carly. Te-ai zvîrcolit...

– Ea, ea a murit? întrebă Carly cu glas sfîrşit, chinuindu-se să se ridice în picioare.

Decanul schiţă un gest vag.

– Cui pasă?

Cu picioarele tremurînde şi simţindu-şi simbiontul dîndu-i senzaţii contrare, Carly reuşi să se ridice.

– Dar mi-aţi spus că e ultima clonă a lui Dorothy Dickson, că e extrem de important să o formăm, că...

Decanul se apropie de profesorul său şi îl luă de după umeri.

- Vezi tu, Carly băiete, tocmai pentru a nu fi siliţi să minţim aşa cum am făcut-o cu tine nu vă lăsăm conştienţi în asemenea misiuni. Ai ştiut exact ceea ce trebuia să ştii. Marie era clona lui Dorothy Dickson, dar ea nu era defel importantă pentru noi. De aceea a murit în derularea scenariului.

Carly se aşeză pe un bolovan mare prinzîndu-şi capul în mîini.

– Nu se poate să fi fost clona lui Dorothy. Nu se poate să o fi omorît pe...

– Ba evident că se poate! Ştii în străfundul sufletului tău că era. Te iubea la nebunie numai pentru că erai Aurillac, era bolnavă... Oare nu de asta a şi murit?

Carly răcni animalic dar Decanul continuă imperturbabil.

– Ai să-mi spui că îţi vorbea în versuri. E normal, din moment ce ai cunoscut-o abia la vîrsta afectivă de doisprezece ani. Dacă ai fi fost un adevărat fan al scriitoarei ai fi ştiut că a debutat la cincisprezece ani cu o carte de poezie.

Profesorul de caractere activă unul din modurile de luptă şi dădu să se repeadă spre Decan. Nici nu apucase însă să scoată sabia din teacă şi Decanul dispăru, viteza mişcărilor sale scăpînd pînă si percepţiilor amplificate ale simbiontului său.

– Carly, Carly, nu cumva vroiai să faci apel la violenţă împotriva mea? Gestul tău nici măcar nu mă enervează. Mă amuză doar...

– De ce ai organizat toată mascarada asta cu draci, cu fecioare neprihănite, farsa asta sinistră ca un film prost?

– Uite, Carly, asta este o întrebare bună! Însă trebuie să divagăm puţin.

Păstrînd o distanţă sigură de profesorul de caractere, Decanul începu să vorbească domol, cu elocinţă de profesor:

– Ce este oare astăzi Dorothy Dickson? Este ea un om oarecare? Evident că nu, din moment ce o cunosc după nume peste zece miliarde de oameni. Este ea oare replica feminină a lui Aurillac? Iarăşi nu, pentru dosarele noastre despre ea indică faptul că e mult mai probabil ca ea să-şi fi generat un iubit decît o copie masculinizată. Este ea oare prizoniera propriei imagini publice de scriitor de succes, condamnată la a scrie la nesfîrşit despre Aurillac? Evident că nu, pentru că studiile noastre ne-au indicat faptul că ar putea renunţa oricînd la scris pentru grădinărie de pildă. Şi atunci cine este Dorothy Dickson?

Tăcerea îndelungă îl făcu pe Carly să creadă că trebuie să dea un răspuns.

– E cîte ceva din toate astea. E un amestec ce nu poate fi separat în părţi componente...

– Aşa este, Carly. Dar de ce?

Bărbatul stătu puţin pe gînduri şi apoi răspunse:

– Pentru că, pentru că... e scriitoare!

Decanul aplaudă, într-un gest care ar fi putut avea multe semnificaţii:

– Eşti tare deştept, Carly! Ceea ce nu se poate spune în general despre profesorii de eroism. Ai dreptate. Academia a avut dintotdeauna probleme în a replica artişti. Am recunoscut asta şi în faţa unei comisii senatoriale. Creatorii sînt de departe cei mai complicaţi oameni şi ei trebuie copiaţi întocmai. De obicei avem de duplicat taţi exemplari, eroi ca tine, cu creierul ca o cometă furioasă, şefi de stat vicleni... oameni liniari, simpli. Dar un artist? De unde să iei imaginaţia şi talentul? De unde să iei stropul acela neomenesc care îl face diferit de ceilalţi şi pentru care este atît de apreciat.

Cu puterea unei iluminări, în mintea lui Carly izbucni sensul întregii şarade la care fusese supus:

– Vrei să mă pui pe mine! Vrei să scriu eu! Mi-ai trezit sentimentul ăsta de vinovăţie pentru că am omorît-o pe Dorothy şi crezi că Aurillac, care trăieşte în mine, se va apuca să-şi scrie propriile aventuri. Eşti odios... eu n-aş putea...

Decanul rîse scurt:

– M-am gîndit pentru o clipă la o asemenea posibilitate, dar am abandonat-o. Nu cred că vei putea scrie vreodată o poveste, Carly. Dacă m-aş fi oprit la soluţia asta, probabil că nu ţi-aş fi spus tot ceea ce îţi spun acum.

– Atunci?

– Simbiontul, Carly. Simbiontul din ceafa ta e unul cu totul nou, un produs de ultimă oră, singurul de felul lui. Este primul care traduce integral experienţele tale în cristalul său central. Întregul scenariu pe care l-ai trăit era menit să-l facă pe el să înţeleagă ce este o proză a lui Dorothy Dickson. Evident că pentru un om personajele şi situaţiile erau grosiere, schematice. Nu şi pentru un simbiont, te asigur.

Carly clătină din cap neîncrezător

– Simbionţii nu vor scrie niciodată poveşti...

– Hehehe, evident că nu. Dar dacă vor fi aşezaţi pe ceafa unui om cu oarece talent literar... Şi asta nu e tot. Gîndeşte-te că putem acum crea mii de asemenea simbionţi, mii de Dorothy Dickson! Poate că îţi vom dărui şi ţie unul.

Vederea lui Carly se întunecă. Ideea că Dorothy Dickson ar putea fi redusă la o masă de ţesut nervos, la un parazit din Eridani îi strepezea măruntaiele. Îşi aruncă gîndurile spre simbiont, ordonîndu-i să spună cum poate fi omorît. Răspunsul veni imediat, din partea unei conştiinţe pe care Carly o simţea minusculă, undeva în marginea fiinţei sale.

Profesorul de caractere se ridică cu greutate şi îl privi în ochi pe Decan. Nu desluşi nimic şi îşi întoarse privirea spre cerul înalt de vară, simulat în ambientul didactic. Era amiază. Un ceas la fel de bun ca oricare altul ca să moară. Ştia că singurul mod în care ar fi putut distruge animalul acela scîrbos care urma să o multiplice la infinit pe unica Dorothy Dickson era să moară odată cu el.

Şi desluşise acum şi planul Decanului. Academia spera să poată concentra esenţa artistică a unei persoane într-un simbiont pe care să-l replice apoi la infinit. Într-o străfulgerare, Carly văzuse şi imaginile leşinului pe care i-l provocaseră lui Dorothy la un dineu şi cele cîteva minute în care simbiontul din ceafa lui fusese cuplat la creierul adevăratei Dorothy Dickson şi în care copiase porţiuni întregi din mintea scriitoarei.

Carly ştia că ar fi putut să-şi smulgă simbiontul şi să-l calce în picioare. Dar aşa n-ar fi avut nici o şansă să nimicească cristalul central al animalului, mai dur decît diamantul, şi Academia l-ar fi putut transplanta lesne. Singura cale de a şterge un cristal de memorie era moartea violentă a gazdei. Nu exista decît o soluţie şi Carly ştia că nu-şi putea nici măcar permite luxul să ezite. Cînd sabia pătrunse adînc prin gît direct în simbiont Carly ştia că plînge din dragoste pentru Dorothy Dickson. Ştia că tocmai făcuse gambitul vieţii sale: schimbase moartea sa pe nemurirea ei.

• • •

"Mulţi dintre dumneavoastră se vor repezi să mă condamne după ce au văzut înregistrarea ultimelor clipe ale lui Carly. Dar, înainte de a o face, vă invit să vă gîndiţi la destinele miilor de oameni care au murit în explorarea spaţială înainte ca noi să putem sta în acest cochet complex orbital. Nimic esenţial nu se realizează fără pierderi de vieţi omeneşti. Cum altfel decît prin moartea gazdei cu care era în contact nemijlocit am fi putut să-i arătăm simbiontului cîtă mîndrie şi cîtă dragoste trebuie să simtă un artist pentru opera lui? Cum altfel am fi putut extrage esenţa iubirii pe care o poate stîrni un artist de geniu ca Dorothy Dickson în rîndul celor care îi apreciază arta? Dacă ştiţi alte metode spuneţi-mi-le acum şi eu voi păşi în vid, fără costum, chiar prin sasul de aici, din camera de judecată!

Cum am fi putut altfel insufla talentul şi dorinţa creaţiei decît arătîndu-i simbiontului că viaţa în scenarii imuabile şi cunoaşterea viitorului sînt o puternică otravă sufletească pentru un artist? L-am introdus deci pe diavol atotcunoscător a ceea ce-ar fi trebuit să se întîmple. Şi Carlu l-a înfrînt alegînd calea glorioasă a datoriei faţă de propria chemare.

Admit că am fost cruzi! Chiar ultima iluzie, şi poate cea mai cruntă, în care a murit Carly, sperînd să distrugă simbiontul prin moartea sa a fost un act premeditat de incredibil sadism. Evident că moartea simbiontului nu a şters informaţiile din cristal şi astăzi Academia a terminat de livrat în magazinele de aici de pe orbită primul lot de simbionţi care pot transforma pe oricine cu o vagă urmă de talent literar, în Dorothy Dickson. A fost crud, dar realizarea noastră e măreaţă!

Cît despre moartea lui Carly, ea e una discutabilă. Spada aceea l-a propulsat şi în istorie şi în conştiinţa fiecărui simbiont care, de fiecare dată cînd va scrie despre Aurillac, îl va avea pe el ca model... Mii de Dorothy Dickson vor scrie de acum de Aurillac-Carly.

Iar dacă vă grăbiţi să mă condamnaţi pe mine, gîndiţi-vă întîi ce act e mai abominabil: să creezi un simbiont scriitor sau să-l comanzi pentru a-l putea vinde. Şi numai după ce veţi fi aflat adevărata natură a nevoii comerciale de asemenea fantoşe de scriitori, care să scrie mereu la fel, daţi-mi şi mie pedeapsa pe care credeţi că o merit. La urma-urmei, Carly e undeva colo, mă aşteaptă şi nimeni nu cred că îşi poate imagina cît mi-am iubit profesorul de eroism.

Nessar Akroym, pledoarie finală în procesul uciderii din culpă a numitului Carly, profesor de eroism...